

Chu Thu Hằng

Ngã đường tuổi mười tám

Một buổi chiều như mọi buổi chiều, tôi cuộn tròn cuốn vở nhét vào túi quần, thờ ơ chào mẹ "Con đến nhà cô học, mẹ ạ". Qua một góc phố... tôi lao thẳng xe vào cánh cổng sắt quen thuộc. Chẳng hiểu sao phanh không ăn làm cái xe đâm sầm vào cửa đánh rầm. Ngay lập tức xuất hiện một ông con trai với cái nhìn soi mói "Bạn hỏi ai ?". "Tôi là học trò của cô. Thế anh là ai ?". Một câu hỏi có lẽ cũng chẳng ngó ngàng lắm. Thế mà hắn ta cười ruồi, tỉnh bơ "Là cháu, cháu mới ở dưới quê lên. Bạn vào nhà chơi, cô sắp về rồi". Và chẳng thèm nhìn cái gạt đầu mạnh tới mức sái cổ của tôi, hắn ta bươn bả chạy vào nhà. Tôi hậm hực khóa xe, đóng cổng.

Mới dưới quê lên - Hừ! Đúng là đồ nhà quê . Mọi khi tôi tới đây, bao giờ cô cũng chờ tôi khóa xe xong mới vào cùng. Nện gót giày cầm cập trên sân, đã thấy "đồ nhà quê" xuýt xoa trên cái bếp điện ở góc phòng và xoong mì cạn sạch nước. Khốn khổ, tôi hào hứng xắn tay áo xông vào chữa cháy với một lời chê làm hắn bắn ra xa. "Bộ ở dưới quê anh không dùng bếp điện à?".

Xong xuôi, hắn ta "vô phép!" rồi "nạp năng lượng".

Tôi ngáp dài. Ôi trời! Sao cô lâu về thế! Thời gian ấy đủ để cho đồ nhà quê kia xoa dịu cái dạ dày của hắn và bắt đầu xoa dịu đôi mắt bằng cách nhìn tôi.

Hắn đặt ra một loạt câu hỏi "Tôi có thể biết tên bạn được không?". "Bạn học trường nào?". Tôi chẳng thèm trả lời lấy một câu, ném ánh nhìn tò mò lên cây guitar lạ hoắc treo trên tường, lạnh nhạt: "Chẳng biết dưới quê thế nào, chứ trên này gọi thế là hơi bất lịch sự đấy anh bạn ạ". Hắn cứng họng.

Tôi cười hì hì khoái chí để rồi choáng váng khi cô về, giới thiệu: "Đây là Quang, con trai cô mới ở bên Đức về. Còn đây là...". Đành tu vậy, nghĩa là phải cắm mặt xuống vở, cơ quan thánh giác chỉ thu nhận tiếng nói của cô và coi như hắn không hiện hữu ở đây.

Về nhà, thở phào tưởng thoát nạn, thế mà đến lúc giờ vở ra, tôi lại chết đứng. Một dòng chữ ngoáy vội vã bên lề vở "Không biết trên này thế nào chứ dưới quê gọi thế là quá kiêu đấy bạn ạ". Hẳn đây là tác hại của ba phút theo cô xuống bếp lấy quả gấc cô gửi biếu mẹ tôi. Dư âm của chuyện đó còn thấm hại hơn, khi hôm sau, thằng nhóc ngồi cạnh mượn vở tôi chép bài, và rêu rao câu đó khắp lớp. Ôi trời! Đắm xuống mặt bàn sợ đau tay, tôi bèn gõ lên đầu thằng nhóc kia một cái đau điếng và giận dữ thề...

Lời thề sặc mùi kiếm hiệp kia chưa kịp thực hiện thì tôi đã tự ngượng với mình vì "thề cá trê chui ống", có trời chứng giám, ngàn lần không phải lỗi do tôi. Tự dung cô có việc bận một tuần liền, không muốn tôi nghỉ học, cô bàn giao tôi cho hắn. Đành vác vở tới, ngâm... ô mai nghe "anh Quang" giảng. Dĩ nhiên với trình độ cao thủ của anh thì... Trời! Cuối cùng tôi cũng thốt được tiếng "anh" ngọt ngào. Bởi lẽ từ bé tới giờ tôi chỉ quen gọi lũ nam tử là "thằng", là "nhóc" cùng lắm thì là "mày" thôi mà.

Một tuần như thế, tôi bắt đầu hiểu anh hơn một chút và bắt đầu dám nhìn thẳng vào anh. Cũng may anh không đẹp trai lắm - ra đường đỡ bị người ta chú ý. Anh có đôi lúm đồng tiền trông ngộ ngộ. Mỗi lần anh cười là mỗi lần tôi thấy cáu sồn. Cái lúm đồng tiền duyên quá là duyên kia đáng lẽ phải dành cho con gái, phải dành cho tôi chứ. Ấy thế mà "tôi thì không mà anh

thì hai". Ông trời bắt công quá mức. Đã thế anh lại đa tài: giỏi toán, siêu ngoại ngữ, biết viết nhạc và có thể ôm guitar rền rĩ bản "Nothing s gonna change my love for you" và vô số những bản nhạc tôi thích. Tôi tự hào và thán phục anh kinh khủng.

Chiều đầu tiên anh hẹn tôi, tôi chờ mãi mà không thấy bóng anh đâu cả. Khỏi phải nói là tôi cáu như thế nào. Chưa có một tên con trai nào làm tôi tức đến thế. Tôi giận dữ vặt trụi lá của một cái cây nhỏ gần nơi tôi ngồi và chợt thấy mình bất lực. Dĩ nhiên không thể gõ đầu hoặc hăm dọa anh "đập chết ăn thịt" như với mấy thằng nhóc cùng lớp. Được rồi, tôi sẽ có cách. Buổi tối anh đến nhà tôi. Tôi biết anh đang bị choáng bởi tôi đã không còn là con bé tóc dài óng ả nữa. Câu chuyện nhạt nhẽo và vô vị dù anh đã thanh minh rằng buổi chiều anh có việc bận đột xuất, khi tôi tiễn anh về, anh hỏi "Sao Hằng không để tóc dài nữa ?". Tôi nhếch mép "Giận!". Anh hừ khê: "Trẻ con thế". "Em vẫn trẻ con đấy chứ". "Em sắp mười tám rồi". Tôi kéo dài giọng "Vâng, và mười tám tuổi thì không có quyền được bận đột xuất". Anh im lặng, tôi sụt sịt như sắp khóc: "Minh đừng chơi với nhau nữa". Anh buông thông "Cũng được" rồi về. Tôi chạy ào vào nhà. Tắm tức khóc. Ừ! Tôi trẻ con thật, nhưng anh có người lớn hơn tôi đâu.

Một tuần đi qua, tôi không đến nhà cô, cố gắng không nhớ tới anh. Thằng nhóc ngồi cạnh bảo: "Mấy hôm nay mày như con nhỏ ngớ ngẩn ấy". Nói xong nó giơ tay ngay lên chuẩn bị đỡ cái gõ đầu của tôi. Tội nghiệp! Nhưng tôi quên bằng mất thói quen của mình. Hình như thằng nhóc ngạc nhiên. Tuần thứ hai sắp hết. Tôi đếm từng ngày ào ạt qua đi: run sợ nghe tiếng những chiếc xe máy lao qua cửa nhà. Anh không đến...

Tôi lầm nhảm một câu hát "If I had to live my life without you near me", ngao ngán dắt xe ra cổng trường. Đột nhiên con tim reo keng keng. Anh đứng bên đường với nụ cười ngượng ngịu: "Mẹ bảo anh đến xem sao lâu

em không sang học". Biết anh nói dối, định đáp lại một câu gì dần dỗi nhưng rồi lại thôi. Hai đứa đạp xe như bay trên đường, lòng ngập tràn hạnh phúc. Anh giới thiệu một người bạn: đẹp trai hào nhoáng. Nói chuyện vui vẻ rồi khi còn lại hai đứa, anh khiêu khích: "Nó thích em đấy!" Tôi cau mày: "Việc gì anh phải nói thế!". Không khí căng như một sợi dây đàn. Thế này thì cãi nhau cho mà xem. Anh chuyển đề tài: "Ba mẹ em dạo này thế nào?". "Chán lắm!" Im lặng, một lúc lâu, anh ngập ngừng: "Anh tự muốn nói là anh...". Tôi muốn gõ vào đầu anh lăm lăm nhưng rồi chỉ bĩu môi: "Thôi đi ông trẻ con hai mươi một tuổi ạ!".

Những chiều thứ bảy rảnh rỗi, anh thường chở tôi đi chơi. Khi thì xuống nhà một người bạn ở ngoại thành, khi thì lang thang trên Hồ Tây. Nhiều lúc anh vác giá vẽ lung tung. Những ngôi sao bơi trên mặt hồ, những cô bé có cánh bay lượn trong tranh của anh. Có lần anh tỏ ý muốn vẽ tôi, tôi chỉ nhún nhử cười: "Khỏi, anh cứ vẽ cái mặt Pinokio với cái mũi ngắn hơn một chút là được rồi". Quả đúng thế, bởi tôi hay bị mọi người trêu là giống chú ròi gỗ ấy ở cái miệng rộng ngoác. Thế mà anh không cười, chỉ kéo tóc tôi: "Tóc em dài hơn rồi đấy". Tia nắng chiều làm những sợi tóc bên má tôi ánh lên hung hung óng ả. Anh cười vu vơ điều gì đó, lăm nhăm hoài mấy từ "tóc ngắn", "ông trẻ con".

Mãi đến một hôm anh kéo tôi đến nhà, bắt tôi ngồi nghe anh hát một bài hát vừa viết, tôi mới hiểu. À ra thế! Có thể là sau này tôi sẽ không bao giờ quên được đôi mắt triu mến và giọng hát thâm trầm của anh. "Này cô bé tóc ngắn, có lấy không một bông cúc vàng. Ta nhận riêng cho mình bông cúc héo. Hai một tuổi rồi vẫn thấy là trẻ con".

Đi học về, lại thấy ba mẹ đang chì chiết lẫn nhau, tôi lau nước mắt bỏ đi. Gặp anh. Hai đứa chui vào quán nhỏ quen thuộc. Anh mượn chủ quán cây guitar, hát cho tôi nghe: "Này cô bé tóc ngắn, nhận giùm ta một bông cúc

vàng. Thèm nghe thấy tiếng cười em lắm. Cười đi nào cô bé lọ lem". Tôi cầm bao diêm, quẹt từng que. Những que diêm bùng lên ngọn lửa cháy bỏng, và rồi lịm dần đi. Tôi thì thầm "Em không thể sống thế này mãi được". Anh ngừng đàn, bóp nhẹ tay tôi. Cử chỉ ấy có ý nghĩa nhiều hơn những lời an ủi sáo rỗng. Lòng tôi bỗng tràn ngập một thứ tình cảm khó tả và đầy biết ơn, tôi đã buột miệng nói một điều mà đáng lẽ tôi không nên nói...

Phải, lẽ ra hãy cứ để anh tự nói lên điều đó, lẽ ra tôi phải nhớ mình là con gái. Bao nhiêu giả thuyết "lẽ ra" cũng không đủ níu giữ những gì đang đổ vỡ. Anh trở nên kiêu hãnh với niềm tin mà tôi đã gửi gắm một cách dễ dàng cho anh. Lòng tin là một thứ của quý. Và những người con trai như anh thường cao ngạo khi chinh phục được quá nhanh chóng. Giá như tôi biết điều đó trước - bây giờ ngã rồi mới thấy đau.

Nhưng thực ra cũng không có gì nghiêm trọng lắm. Tôi vẫn sang thăm cô và vẫn gặp anh. Nhưng bây giờ giữa hai đứa là một ngã rẽ. Anh hay cười ngạo nghễ, tôi thường cúi đầu lặng lẽ, có thể là nuôi tiếc. Khi người ta là bạn của nhau, người ta đi chung một con đường. Khi xa nhau, con đường chia hai ngã. Anh đi con đường của anh - con đường của những người lớn biết yêu và biết gìn giữ tình yêu. Và tôi vẫn tiếp bước trên ngã đường của riêng tôi, ngã đường của một đứa trẻ con mười tám tuổi. Mãi ngân nga trong tôi là bài hát anh viết ngày nào. Bài hát chỉ dành cho riêng tôi:

"Trái tim ta là một bông cúc héo
Mười tám tuổi rồi vẫn cứ ngu ngơ
Mười tám tuổi rồi, vẫn cứ trẻ con..."

Nguồn: Vovnew.org
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 18 tháng 10 năm 2004